

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1963/2019
22.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Илинка Опарица, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1199/18 од 19.10.2018. године, у седници одржаној 22.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1199/18 од 19.10.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1199/18 од 19.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1114/16 од 02.11.2017. године, која је исправљена решењем истог суда од 16.01.2018. године, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска тужилаца од 23.05.2017. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде штете исплати укупно 2.048.163,50 динара и то: тужиоцу ББ од 1.024.081,75 динара и тужиоцу ВВ од 1.024.081,75 динара, све са законском затезном каматом почев од 04.04.2017. године па до исплате. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати 3.430.033,40 динара са законском затезном каматом почев од 04.04.2017. године па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка од 678.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1199/18 од 19.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда исправљена решењем од 16.01.2018. године потврђена у ставовима другом, трећем и четвртим изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужилаца ради накнаде штете, којом је утврђено да је тужбени захтев тужилаца основан, па је тужени обавезан да тужиоцима исплати износе ближе наведене у изреци пресуде. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова, о основаности тужбеног захтева, засноване су на правилној примени одговарајућих одредаба материјалног права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, а другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 29.08.2014. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на тужиоца ББ је 1.024.081,75 динара, у односу на тужиоца ВВ је 1.024.081,75 динара, а у односу на тужиоца АА је 3.430.033,40 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић